

кламирали и пѣли предъ народа въ праздници и на изпита. Това докарвало голѣма радостъ на българитѣ противъ грѣцкитѣ училища.

Обноскитѣ на Славейкова къмъ ученицитѣ били другарски. Ето какво разказва единъ отъ неговитѣ ученици:

— П. Р. Славейковъ бѣше строгъ, но справедливъ и добъръ. Въ едно и сжщо време той ни учеше, играеше съ насъ, наставляваше ни и ни наказваше. Най-често обичаше да играе съ насъ на топъ. Когато надвиехме учителя си, той ни позволяваше да се шегуваме съ него, и да му се надсвиваме. Ако го ударѣхме съ топъ, той се подлагаше да му се качимъ, но никой ученикъ не правѣше това. Па и той когато хванѣше топката, и удари нѣкого, не го възсѣдаше на „чушъ“, а само му се смѣеше. Лѣтно време Славейковъ обичаше да ни води на разходка. Тия разходки ние прекарвахме въ четене и игри. Играехме на топъ, на роби, надтичвахме се, надскачвахме се или мѣтахме камъни. Той играеше съ насъ заедно“.

Въ Цариградъ

Казахме, че Славейковъ не билъ само учителъ на децата, но единъ отъ най-горещитѣ борци за нашето духовно освобождение отъ грѣцитѣ. Отъ 1863 г. той се установилъ въ Цариградъ и издавалъ тамъ вестникъ Македония. Животътъ му тукъ, както и въ България, е пълненъ съ борби и страдания. Грѣцитѣ и турцитѣ никога не го оставяли на мира. Презъ живота си П. Р. Славейковъ е билъ затварянъ 34 пжти въ тъмница. Но това не го отчайвало. Той не преставалъ да се бори противъ грѣцитѣ и да се грижи за уредбата на българскитѣ черкви